

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

CanBejun Mehta, sentit i sensibilitat El Periódico de Catalunya - Catalán - 27/04/2017	4
Açahiralitat La Vanguardia - Catalán - 27/04/2017	6
Bejun Mehta triunfa en el Palau El País Cataluña - 27/04/2017	7
És.El dolç engany La Vanguardia - Catalán - 27/04/2017	8
TOP 3 CLÀSSICA Time Out Barcelona - 27/04/2017	9
SANTS-MONTJUÏC El Periódico de Catalunya - Catalán - 27/04/2017	10
Concert dalinià El Punt Avui Girona - 27/04/2017	11
'CARMINA BURANA' AL PALAU Ara - 27/04/2017	12
Per què agrada Carmina burana' MARICEL CHAVARRÍA Barcelona La Vanguardia - Catalán - 27/04/2017	13
Coses per fer Time Out Barcelona - 27/04/2017	14
"Brasil tiene algo medio desafinado" El País - 27/04/2017	15
El músic i compositor olotí Joan Asin rebrà el premi Ales a la Cultura Diari de Girona - 27/04/2017	16
La OSCyL ofrece mañana su último concierto del curso en Salamanca El Norte de Castilla Salamanca - 27/04/2017	17
LA DIADA DE LA MORENETA El País Cataluña Quadern - 27/04/2017	18
Como en un concierto El País Cataluña - 27/04/2017	21
La justícia Segre Catala - 26/04/2017	22
En el juicio del "caso Palau" los péritos de la Agencia Tributaria han señalado la coincidencia entre los pagos de Ferrovial y salidas de dinero en efectivo que la fiscalía cree que iban a parar a RNE-4 - EDICIO VESPRE - 26/04/2017	23
Els pèrits confirmen que Millet i Montull van pagar en efectiu als tresorers de CDC Diari de Girona - 27/04/2017	24

Pèrits d'Hisenda confirmen pagaments del Palau a CDC Segre Catala - 27/04/2017	25
Peritos de Hacienda confirman pagos en metálico del Palau a tesoreros de CDC Diari de Tarragona - 27/04/2017	26
Els pèrits confirmen que Millet i Montull van pagar en efectiu als tesorers de CDC Regió 7 - 27/04/2017	27
Millet i Montull van moure 23,4 milions en efectiu, segons Hisenda Ara - 27/04/2017	28
Puigdemont marca distàncies amb el cas del fill de l'expresident Ara - 27/04/2017	29
Hisenda confirma que diners de Ferrovial van anar a parar a CDC El Periódico de Catalunya - Catalán - 27/04/2017	30
El jutge ordena escorcolls a la família Pujol per a reconstruir com va ocultar la seva fortuna La Mañana Diari de Ponent - 27/04/2017	31
Confirman que Ferrovial pagaba a extesoreros de CDC 20 Minutos Barcelona - 27/04/2017	33
Hisenda diu que el Palau va donar a CDC tres milions en efectiu La Vanguardia - Catalán - 27/04/2017	34
PortaHacienda confirma pagos en metálico del Palau a CDC La Razón Cataluña - 27/04/2017	35
Peritos de Hacienda ratifican pagos en metálico del Palau a CDC ABC Cataluña - 27/04/2017	36
En el juicio por el Caso Palau, la sesión se ha centrado en los más de 10 millones de euros que salieron del Palau en efectivo y que no se contabilizaron. RNE-1 - EDICIO MIGDIA - 26/04/2017	37
Los peritos de la Agencia Tributaria han asegurado hoy en el juicio del caso Palau que parte del dinero entregado por Ferrovial al Palau de la Música fue a parar en efectivo a los extesoreros de CDC. Onda Cero - NOTICIAS MEDIODIA CATALUNYA - 26/04/2017	38

Bejun Mehta, sentit i sensibilitat

CRÒNICA Èxit del contratenor i l'Akamus al Palau

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Quan s'ajunten la bellesa, l'elegància i el virtuosisme d'una veu com la del contratenor Bejun Mehta amb el so refinat de l'excel·sa Akademie für Alte Musik Berlin (Akamus) només pot emergir la màgia. I aquest és el miracle que es va produir dimarts a la nit al Palau de la Música, durant l'actuació del ja cèlebre nebot de Zubin Mehta. La interpretació d'un repertori presidit per cantates de diversitat estilística i conceptual, entre el món sacre i el profà, va commoure uns espectadors que fins i tot van respectar els silencis del final d'unes recreacions plenes de sentit i sensibilitat.

La de Mehta és una d'aquelles veus que segueixen l'estela dels *castrati* i que s'adapta com un guant al contingut d'un programa com l'ofert al recinte modernista. Però tan important com la riquesa de matisos de la seva versió d'aquestes obres, expressades amb aclaparador però no exhibicionista domini de la coloratura, intensitat dramàtica i emotiu recolliment, va ser la seva fusió amb l'Akamus. Tan impactant va resultar el preciosisme de la dicció d'aquestes cantates, amb un fraseig impecable, com l'aportació d'una orquestra desdoblada en di-

Bejun Mehta i l'Akamus, al Palau.

El repertori, presidit per cantates de diversitat estilística i conceptual, va commoure els espectadors

ferents formats cambrístics. Van enlluernar aportacions com la de la sublim oboïsta Xenia Löffler, en memorables duos amb el cantant a *Ich habe genug* de Bach i en el de l'emocionant *Schlage doch gewünschte Stunde* tocant les campanes.

UNA GRAN VETLLADA // La formació dirigida pel concertino Bernhardt Forck va demostrar, com ja va passar amb la recent *Passió segons sant Mateu* amb René Jacobs al podi, la seva gran categoria tant en el pla de la seva complicitat amb el contratenor com en la interpretació de les peces instrumentals de Vivaldi o Caldara. Mehta, recent triomfador al Teatro Real amb l'òpera *Rodelinda* de Händel, va començar interpretant el que és el seu autor fe-

LORENZO DI NOZZI

titxe, amb el qual es va mostrar molt còmode i integrat. Va brillar en l'intimisme de l'ària de la cantata *Siete rose ruggiadosi* i va desplegar el seu art amb *Mi palpita il cor*, alternant àries i recitatius.

La introvertida expressivitat del cantant va aparèixer en la ja citada obra de Bach, plena d'aflicció i de profund caràcter místic. Un lament de gran profunditat de Johann Christoph Bach va precedir el tobogan de la cantata de Vivaldi *Pianti, sospiri e dimander mercede*, en què el dinamisme de la corda de l'orquestra va recolzar l'artista en els temps frenètics i contrastats d'ària *Lusinga é del nocchier* i en el seu domini de les agilitats a *Cor ingrato*. L'acompanyament celestial de les campanes en l'esmentada obra de Hoffmann va donar força a l'alegre cant de l'arribada de l'«anhelada hora». El remat amb Händel –¿qui si no?– amb els salms de l'*I will magnify thee* va tancar l'aclamada actuació. Una propina amb *Yet can I hear that dulcet lay* del mateix autor va coronar una gran vetllada. ≡

27 Abril, 2017

CRÍTICA DE CLÀSSICA

Magistral naturalitat

Bejun Mehta-Akademie für Alte Musik

Obres de: Johann Sebastian, Vivaldi, Antonio Caldara, Händel, Melchior Hoffmann...

Lloc i data: Palau de la Música Catalana (25/IV/2017)

JAUME RADIGALES

Bejun Mehta és un dels pocs contratenors actuals amb una veu que sona amb una naturalitat que allunya la seva peculiar tessitura de l'artifici de molts dels seus col·legues. Conegut ja del públic barceloní i amb una notable trajectòria discogràfica, faltava escoltar-lo al Palau de la Música per, en un context més íntim, tornar a constatar que és un dels millors contratenors del moment. El resultat va ser excel·lent, no només per la prestació vocal, sinó també per la tria d'un repertori valent, compromès i extraordinari.

Obres poc prodigades de mestres com J.S. Bach (fantàstica la cantata *Ich habe genug* BWV 82), Händel i el Vivaldi de la pirotècnica *Pianti, sospiri e dimandar mercede* van compartir espai amb pàgines senzillament meravel·loses, com la petita joia que és la cantata de Melchior Hoffmann *Schlage doch, gewünschte Stunde*, en què Mehta es va prodigar magistralment en l'ús de les mitges veus.

Magistral la prestació instrumental de l'Akademie für Alte Musik Berlin, tant al costat de Mehta com en les pàgines concertants (de Vivaldi i Antonio Caldara) i bona resposta de públic, atent i silenciós al llarg de dues hores llargues de concert.

Magistral naturalitat, en definitiva, a càrrec d'un artista tan excel·lent com carismàtic a la vegada.●

27 Abril, 2017

Bejun Mehta triunfa en el Palau

El contratenor regresa a Barcelona después de cinco años

JAVIER PÉREZ SENZ, **Barcelona**
Cinco años después de triunfar en el Liceu, en un concierto con la Orquesta Barroca de Friburgo consagrado a Georg Friedrich Händel, su compositor fetiche, el contratenor estadounidense Bejun Mehta ha vuelto a saborear las mieles del éxito en su regreso a Barcelona. Su debut en el Palau de la Música ha sido, probablemente, el concierto más gratificante, por calidad, dominio del estilo y factura musical, del ciclo Grans Veus de Palau 100, por el que han desfilado hasta la fecha Philippe Jaroussky, Juan Diego

Flórez y Piotr Beczala.

Con sencillez en las formas —sin divismos ni fingidas cercanías— cautivó Mehta por la naturalidad de su arte, con una voz cálida, bella y sin estridencias, una técnica perfecta y un gusto musical que huye de la exhibición en busca de la expresión sincera de emociones. Con estas virtudes, y el impecable acompañamiento de la Akademie für Alte Musik Berlin, con Bernard Forck como concertino-director, bordó un atractivo programa estrenado el año pasado en el Festival de Salzburgo, con el que también triunfó

el 23 de abril en el Auditorio Nacional de Madrid.

El Händel más intimista abrió y marcó el tono de la velada con preciosistas interpretaciones del aria de la cantata *Sie te rose rugiadose*, HWV 162 y otra filigrana vocal e instrumental del compositor sajón, la cantata da camera *Mi palpita il cor*, HWV 132c. Dos horas después, Mehta, que milita en la élite de los contratenores, cerró el programa en un clima de recogimiento y belleza lírica con otra perla handeliana, *I will magnify thee*, HWV 250b.

Entre esos dos momentos,

El contratenor Bejun Mehta.

Mehta recreó la belleza austera del *Lamento-Ach, daß ich Wassers g'nug hätte* de Johann Christian Bach, y el virtuosismo de la cantata *Pianti, sospiri*

e *dimandar mercede*, RV 676, de Antonio Vivaldi, y nos llevó al paraíso barroco con una interpretación de la cantata *Ich habe genug*, BWV 82, de Johann Sebastian Bach, de dulces matices expresivos. La sorpresa de la velada, con campanas celestiales incluidas, fue la cantata del compositor Melchior Hoffmann *Schlage doch, gewünschte Stunde* BWV 53, atribuida durante mucho tiempo a Bach.

Para proporcionar descanso al solista, los formidables músicos del conjunto berlinés, con destacado protagonismo de la oboista Xenia Löffler, tocaron con finura el *Concierto en re menor* RI29 Madrigalesco, de Antonio Vivaldi, y la preciosa y poco programada *Sinfonía núm. 12*, "la Passione di Gesù Signor Nostro", de Antonio Caldara.

CRÍTICA D'ÒPERA

El dolç engany

Così fan tutte

Intèrprets: Cor de Cambra del Palau. Freiburger Barockorchester. Direcció: René Jacobs
Lloc i data: Palau de la Música Catalana (24/4/2017)

JORDI MADDALENO

Última presentació del cicle d'òperes de Mozart en versió concert del belga René Jacobs, al Palau. Després de les estimulants *La flauta màgica*, *Nozze* i *Don Giovanni*, en temporades anteriors, aquest *Così fan tutte* tanca un cicle que recordaran els feliços mozartians de Barcelona. Jacobs no deixa mai indiferent. La seva batuta analítica, fresca i teatral ha estat el principal reclam d'aquest *Così*, un *dramma giocoso* en què la infidelitat proveeix aquest dolç engany en què els amants s'alliberen i gaudeixen del paradís perdut, el que Mozart brinda amb una perfecció mai més aconseguida.

La Freiburger Barockorchester va estar esplèndida, efervescent, a l'altura de la seva fama, en aquesta obra de l'equilibri i la sofisticació orquestral. Les tres hores d'òpera van passar amb un ritme teatral inusitat gràcies al moviment d'un equip vocal equilibrat, no brillant. Cap veu va destacar per sobre d'una estilosa correcció. Va ser el punt dèbil d'una lectura vibrant, en què el so transparent, ric i mòrbid de l'orquestra va marcar la diferència, amb un final del primer acte de força rítmica irresistible.

Robin Johannsen (Fiordiligi) va ser l'única cantant que va rebre aplaudiments en les seves dues àries, malgrat un timbre un xic metàl·lic i de projecció limitada. La Dorabella de Sophie Harmsen va ser la veu més operística, per cos, color i esmalt, ben empastada amb la seva germana teatral. Sunhae Im va enamorar amb una Despina espurnejant. I de l'elenc masculí cal destacar la fina musicalitat del Ferrando de Mark Milhofer, no el lleu vibrato, i l'elegància del Guglielmo de Christian Senn. Marcos Fink (Don Alfonso) va declamar amb sana malícia la seva partícula. Bravo per al Cor de Cambra del Palau, excels en calidesa i fraseig. ●

TOP 3 CLÀSSICA

Recitals, concerts, òpera... Una tria de la millor música clàssica de la setmana

↑ Il ritorno d'Ulisse in patria

La relació de John Eliot Gardiner amb la direcció del Palau de la Música es manté viva, i va donant fruits en vetllades inoblidables. Segur que també ho serà aquesta proposta 100% operística, la peça que Monteverdi va compondre per al Carnaval de Venècia del 1640.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dc. 3. 30-150 €.

↑ Xavier Sabata: Mad songs

El contratenor d'Avià és, sens dubte, un dels cantants lírics catalans amb més projecció internacional, i torna a Barcelona per actuar a la Sala 2 Oriol Martorell de L'Auditori. El programa el formen obres de compositors barrocs diversos, com Eccles, Finger i Purcell.

→ L'Auditori. M: Encants. Dt. 2. 28 €.

↑ L'holandès errant

La primera gran òpera de Wagner torna al Liceu per oferir un total de vuit representacions. És una coproducció entre teatres de Berlín i Basilea, on el doble repartiment l'encapçalen els cantants Albert Dohmen i Egils Silins, i la direcció musical és d'Oksana Lyniv.

→ Gran Teatre del Liceu. M: Liceu. Del dt. 2 al dg. 28. 13-270 €.

AVUI A BARCELONA

CIUTAT VELLA

Born Els arquitectes i comissaris de l'exposició *Born. Memòries d'un mercat*, Ramon Graus i José Luis Oyón; la historiadora, Mercè Tatjer; el delegat de la Generalitat a Madrid, Ferran Mascarell, i la periodista Ariadna Oltra participen en la taula rodona *Biografia del mercat del Born*. Plaça Comercial, 12. A les 19.00 hores. Gratis.

SANTS-MONTJUÏC

Música local Nova edició de Sonomav, el concurs musical organitzat per l'Escola de Mitjans Audiovisuals de Barcelona. Hi participen els grups barcelonins

Shanendogs (foto), Delighters i Subterranean Rats. A la Sala Apolo. Carrer Nou de la Rambla, 113. De 18.00 a 21.30 hores. Gratis.

HORTA-GUINARDÓ

Acollida La Universitat de Barcelona i el Centre Edith Stein organitzen la jornada *L'humanisme en la reconstrucció d'Europa. Acollida i acompanyament als nousvinguts en educació*. Al campus de Mundet. Passeig del Vall d'Hebron. De 9.45 a 18.00 hores. Gratis.

SANT MARTÍ

Raimon La Fundació RBA acull una xerrada entre Joan Oller, director general del Palau de la Música, i el cantautor Raimon, que s'acomiada dels escenaris amb 12 recitals que començaran el 5 de maig. A l'Auditori RBA. Avinguda Diagonal, 189. A les 20.00 hores. Gratis.

EIXAMPLE

Improvisació El Centre Cívic Sagrada Família es converteix en l'escenari de l'obra de teatre improvisat *Comando Impro*, en la qual crearan històries a partir de les frases del públic. Provença, 480. A les 20.00 hores. Gratis.

Podeu enviar les vostres propostes a distritos@elperiodico.com

27 Abril, 2017

LA GALERIANarcís
Genís

Concert dalinià

L Orfeó Català va ser fundat el 1891 per Amadeu Vives i Lluís Millet, tot i que, en l'equip fundacional hi havia un altre personatge que no figura com a tal en les ressenyes oficials però que hi va estar molt vinculat i que sembla que també hi va tenir alguna cosa a veure. Es tracta d'Anselm Domènech, oncle de Salvador Dalí, propietari de la popular llibreria Verdaguer de la Rambla de Barcelona i fundador de l'Associació Wagneriana de la ciutat. Un personatge prou interessant que influiria en el desenvolupament artístic del pintor empordanès. Oncle i nebot mantindrien en els anys de joventut de l'artista un interessant intercanvi epistolar, i també seria el seu subministrador de novetats editorials de llibres i revistes estrangeres de l'època, i el tindria al corrent de la vida artística de la capital catalana per la seva estreta

Em va
encuriosir la
conversa que
mantenien
l'advocat
Miquel Roca
Junyent i
Narcís Serra

amistat amb el galerista Josep Dalmau. Aquest nexa fa pensar que no és del tot casual que l'Orfeó Català protagonitzés el concert de la Fundació Gala-Salvador Dalí d'aquest any, que es va celebrar fa pocs dies al Teatre El Jardí de Figueres, i que també ho hagi fet en els concerts organitzats per la fundació daliniana dels anys 2006 i 2011. En tot cas, ho hauríem de preguntar al mestre Antoni Ros-Marbà,

que és el conseller musical de la Fundació Gala-Salvador Dalí i que en aquesta edició, i per primera vegada, va fer una explicació de totes i cada una de les peces que va interpretar l'Orfeó Català sota la direcció de Pablo Larraz Dalmases. Per cert, Ros-Marbà va dedicar la vetllada al president de la fundació, Ramon Boixadors. Més enllà del concert, el que va encuriosir molts dels assistents, almenys a mi, era l'animada conversa que mantenien a peu dret, al passadís central del teatre, durant la mitja part, dos vocals del patronat de la Fundació Dalí, l'advocat Miquel Roca Junyent i el polític i economista Narcís Serra. Ambdós personatges, protagonistes de l'actualitat judicial espanyola; un, com a defensor de la infanta Cristina de Borbó –també vocal de la fundació– en el judici pel cas Nóos; i l'altre, investigat pel jutge de l'Audiència Nacional Ismael Moreno com a expresident de Catalunya Caixa, per presumpta administració deslleial de l'entitat financera, i al qual el jutjat número 30 de Barcelona li acaba d'imposar una fiança de 9,5 milions d'euros pels sobresous que cobrava la cúpula de l'entitat que presidia.

'CARMINA BURANA' AL PALAU

El Cor i l'Orquestra del Liceu, sota la direcció de Josep Pons, interpreten avui *Carmina Burana* al Palau de la Música (20 h) dins del cicle BCN Clàssics. També hi participen la Polifònica de Puig-reig i el cor Vivaldi.

Pons dirigeix els músics del Liceu en l'addictiva obra d'Orff, que ja ha fet 'sold out' a BCN Clàssics

Per què agrada 'Carmina burana'

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

En l'intent de fer-se un lloc al món musical a Barcelona, avui, al Palau de la Música, el cicle BCN Clàssics brinda el singular i arxivat *Carmina burana*, de Carl Orff, una peça instal·lada a l'imaginari popular que sempre aconsegueix una reacció massiva de públic –s'han esgotat les entrades–, cosa que és una virtut que de vegades es gira en contra, ja que posa en relleu una certa... intrascendència addictiva. Per què agrada tant aquesta cantata del segle XX, força percutiva, que el compositor alemany va escriure a partir dels poemes satírics i irreverents dels goliards a l'edat mitjana?

“Cal recordar que és l'obra de repertori clàssic que genera més drets d'autor”, respon Josep Pons entre assajos amb la Simfònica del Liceu, que interpretarà la peça amb cor del teatre. “Esclar que els drets d'un Mozart ja han caducat, però no deixa de ser significatiu que aquesta sigui l'obra que genera més diners. Vol dir que és la de més èxit, la més popular, agrada amb facilitat, cosa que de vegades és motiu perquè resulti antipàtica a un públic selecte”.

No és l'únic element negatiu. El compositor també resulta antipàtic per filonazi. Carl Orff formava part del grup que es va refugiar a Bayreuth després de la Segona Guerra Mundial, i de vegades se'l jutja més per això que per l'obra. Ara bé, *Carmina burana* té, sens dubte, el seu misteri i les seves bondats.

“A aquesta peça no se li ha de buscar una transcendència que no té, però té elements interessants”, diu el director musical del Gran Teatre, que acaba de guanyar el BBC Music Magazine Award pel seu enregistrament de Mahler i Berio amb la BBC Symphony i el baríton Matthias Goerne (Harmonia Mundi).

“És una obra ben escrita –continua– que funciona bé per a les veus, fa el fet, al públic li agrada i no s'ha d'avergonyir de res, malgrat que pot arribar a sonar molt vulgar o fins i tot patxanguera si no se'n fa una interpretació refinada”.

XAVIER CERVERA

Josep Pons a la sala d'assajos del Gran Teatre, preparant el concert d'avui al Palau amb la Simfònica del Liceu

El repartiment de veus per a aquesta cita amb la música del segle XX d'avui inclou la soprano Paula Sánchez-Valverde, el baríton Carlos Pachón i el tenor Juan Noval-Moro. I al Cor del Gran Teatre, que dirigeix Conxita Garcia, s'afegirà el Cor Vivaldi-Petits Cantors de Cata-

“Cal interpretar-la buscant una profunditat que, sense ser transcendent, justifica plenament el seu èxit”

lunya i la Polifònica de Puig-reig.

En contrapartida a aquesta obra que beu del neoclassicisme, Pons ha escollit per a la primera meitat del programa de BCN Clàssics els *Nocturns* de Debussy, un tríptic simfònic que, si bé comparteix amb *Carmina burana* una certa part co-

ral, és d'una afiliació estètica totalment diferent. És una manera d'afegir profunditat a la cita musical abans d'entregar-se completament al divertiment de la cantata d'Orff?

Josep Pons argumenta que no tots els programes han de tenir nexes: aquí es tracta de dues obres de contrast. “Amb aquesta música d'inspiració nocturna, Debussy no té cap pretensió descriptiva. Es tracta d'imatges poètiques. És dels pocs músics capaços de crear un univers sonor propi. Mentre que la majoria s'adscriuen a un corrent, ell inventa. Com fan Wagner abans i Ligeti després, ell és capaç de crear unes sonoritats que abans no existien. Això implica no només una combinació de sons i notes, sinó també una manera de tocar, amb textures diferents, no tan massisses ni pesades. Debussy creava unes atmosferes impressionants. I no és que no fos un devot de Wagner; de fet, anava en peregrinació a Bayreuth, però es va adonar que Wag-

ner assegurava un altre segle de supremacia de música alemanya, i això no podia ser. Sí, la seva és una profunditat artística enorme”.

D'altra banda, Orff s'afegeix al corrent del neoclassicisme. A *Carmina burana* pren uns textos de taverna dels goliards, clergues que havien sortit del seminari o l'església i es dedicaven a la vida llicenciosa, i busca contrastos en el camp musical... “No es tracta d'interpretar-lo intentant enlluernar, sinó buscant una profunditat que, sense ser transcendent, justifica plenament el seu èxit”, conclou Pons.

I ho il·lustra amb una anècdota: tot i que Gershwin era un músic de molt èxit, amb l'habilitat d'expressar les idees d'una manera directa, potser es va sentir acomplexat entre grans compositors de l'època i va anar a buscar Stravinski per demanar-li unes quantes classes. “I quant diu que guanya a l'any?”, li va preguntar Stravinski... “Jo a vostè no li he d'ensenyar res”.

Coses per fer

RESERVA ARA

Nora Navas

Tots recordem Nora Navas en el seu paper a *Pa negre*, però l'actriu ens ha posat els pèls de punta en moltes altres ocasions. Ara s'enfronta al repte *White Rabbit Red Rabbit*. Pujarà a l'escenari de la Sala BARTS sense saber què hi va a fer fins que s'alci el teló. Potser ens fa riure, plorar o reflexionar... Qui sap què pot passar amb una de les actrius del moment. La seguiran en aquest cicle d'espectacles d'improvisació Berto Romero, Bruno Oro i Àngels Barceló.

→ Sala BARTS. M: Paral·lel. DI. 1. 21 h. Des de 16 €.

Estrella Morente

La cantant de flamenc segueix revolucionant el gènere i a la tardor ve a Barcelona per presentar el seu nou projecte al DeCajón!. Entrades ja a la venda!

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. 31 d'octubre. 21.30 h. Des de 20 €.

Moritz Era Electrònica

Arriba la quarta edició del festival rural de música electrònica. Hi trobareu DJs i productors locals i convidats internacionals, com l'alemany Moomin.

→ Masia Can Gascons. 1 de juliol. 14 h. Des de 18 €.

Festival Maig

El sextet Neleonard, el pop electrònic de Bearoid, el trio Tyco Brae... Tot això i molt més, ho trobareu al festival rural de música independent.

→ Sant Gallard. 20 de maig. 18 h. Des de 10 €.

**COMPRA LES
ENTRADES A
TIMEOUT.CAT**

CAETANO VELOSO Músico

“Brasil tiene algo medio desafinado”

CARLOS GALILEA, Madrid
A punto de los 75 años —los cumplirá el 7 de agosto—, el hijo de doña Canó y el señor José, natural de Santo Amaro (Bahía), ocupa un lugar central en la música brasileña. Con su amigo Gilberto Gil, otra figura de una generación irrepetible, encabezó el movimiento tropicalista, que dejó la conciencia en su país de la canción popular como parte de la cultura de masas y la industria cultural. Veloso, que defiende la legalización de la marihuana, se identifica con una izquierda como la que representa el político Marcelo Freixo, “preocupada por algo tan importante como los derechos humanos y no dogmática”. Y no ha perdido el deseo de escribir canciones. “Siento cierta insatisfacción y soy insaciable en términos de hacer cosas en la vida”, confiesa por teléfono desde su casa en Río de Janeiro.

El 1 de abril, viajó a Nueva York para participar en un homenaje a Bob Hurwitz, presidente durante tres décadas de Nonesuch Records, y, acompañado por el Kronos Quartet, cantó *Un vestido y un amor*, de Fito Páez. “La canción que habla de que fumamos unos *chinos* en Madrid”, dice riendo. Su gira europea pasará el viernes por Barcelona (Palau de la Música), el domingo por A Coruña (Palacio de la Ópera) y el 4 de mayo por Madrid (Teatro Circo Price). Caetano se presenta con Teresa Cristina (Río de Janeiro, 1968) que canta a uno de los grandes compositores de sambas: Cartola. Para él, tiene que ver con el placer de cantar con otros: desde pequeño, cuando aprendió a hacerlo con su madre, junto al aparato de radio. En estos conciertos, “Teresa canta unas 10 canciones de Cartola; después canto yo con mi guitarra un montón de canciones que no estaban en el *show* con Gil y, para los bis, hacemos juntos otras tres o cuatro canciones mías”.

En este 2017 se cumplen 50 años de su primer disco. “Las conmemoraciones resultan un poco pesadas ¿no? [se ríe]. Como dice Fernanda Montenegro, la gran actriz, muy venerada: ‘Hijo mío, la semana que viene no estaré aquí porque voy a tener que sufrir otro homenaje’”. También cumple años, 20, *Verdade tropical*, su libro de memorias y reflexiones, que se va a reeditar: “Voy a releerlo y a escribir algo más. Quiero comentar cómo veo ahora algunas cosas de las que hablé”.

Stefan Zweig escribió *Brasil, país del futuro*, pero parece condenado a ser solo una promesa. “Brasil tiene algo medio desafinado, aunque eso forme parte también de su encanto”, afirma Caetano, que calificó el *impeachment* a la presidenta Dilma Rousseff de “golpe de Estado en cámara lenta”. “Su Gobierno no fue bueno, pero hay un aspecto muy reaccionario en la sociedad brasileña. Lula, una figura fortísima, con razón, en el imaginario popular, di-

El cantante y compositor Caetano Veloso, el pasado martes en el Coliseo de Oporto. / ESTELA SILVA (EFE)

El latente deseo del cine

“Una de las cosas que hubiese querido hacer es una película sobre la samba inspirada en *Flamenco* de [Carlos] Saura”, afirma Caetano Veloso. “Cuando se estrenó la película pensé mucho en ello. Dona Ivone Lara era entonces una de las personas que sambaba de la manera más linda que uno pueda imaginar. Hacia unos movimientos

facilmente saldrá de los enredos judiciales debido a la tradicional promiscuidad entre las empresas y los Gobiernos de Brasil”, explica. “Aquí las personas ricas y poderosas nunca iban a la cárcel. Ahora, por primera vez, hay ricos y poderosos en prisión”.

Hurwitz le insiste para que grave todas sus canciones en sesiones solo de voz y guitarra. “Ahora quiero hacer algo con mis tres hijos [Moreno, Zeca y Tom], porque adoro lo que hacen y pa-

increíbles, pero acaba de cumplir 96 años y ya no camina”. El cine, la gran pasión del músico, suele surgir en muchas de sus conversaciones y está presente en algunas de sus letras. De joven ejerció como crítico cinematográfico en un periódico de Salvador de Bahía. En 1986, dirigió su primera y única película, *Cinema falado* y parece que no le ha abandonado el sueño de volver a rodar. “El deseo de filmar sigue latente. Siento nostalgia, y mucha, de una vida dedicada al cine”.

“En Argentina me piden un disco de tangos y me entran ganas de hacerlo, pero también quiero escribir unas canciones que aún no sé bien cómo van a ser para hacer algo distinto que aún no sé qué es. Pienso tantas cosas que no creo que tenga tiempo de hacerlas todas”.

Con *A Foreign Sound*, disco con clásicos del cancionero estadounidense, se adelantó más de una década a los últimos de

El cantante actúa en Barcelona, A Coruña y Madrid con Teresa Cristina

“Por primera vez, hay en mi país ricos y poderosos en prisión”

“Siento cierta insatisfacción y soy insaciable al hacer cosas en la vida”

Una artista en un mundo de hombres

Corría 2008 cuando Caetano Veloso se encontró con aquella voz dulce y melancólica, como las letras más antiguas que consagraron la samba brasileña. Quedó encantado con la versatilidad de Teresa Cristina en el escenario y decidió apadrinarla. Escribió un texto muy elogioso sobre la cantante, que, desde ahí, alcanzó las páginas de *The New York Times*. Empezaron entonces un dueto que llenó los teatros de Río de Janeiro y rápidamente se transformaría en un exitoso espectáculo internacional que ahora llega a España.

“A veces me pongo a pensar: ‘Madre mía, estoy cantando con Caetano!’, dice la cantautora, que siempre toma un trago de whisky “para aflojar la tensión” en esas circunstancias. Es una de las raras voces femeninas que han ganado proyección en el universo de la samba, históricamente protagonizado por hombres en Brasil. “La samba refleja el machismo de nuestra sociedad. Es fácil percibir que no hay mujeres en una roda de samba, igual que existen muchas canciones clásicas con letras machistas que me niego a cantar. Mi misión es hacer letras que ofrezcan una versión verdadera de la mujer y con la misma repercusión que las compuestas por hombres”, incide. / BREILLER PIRES

Dylan. “Solo he escuchado *Shadows in the Night*, que no me entusiasma. Su manera de cantar es tan anti-Sinatra...”, comenta riendo. Sobre la concesión del Nobel a Dylan, de quien ha grabado canciones como *It's Alright, Ma (I'm Only Bleeding)* o *Jokerman*, cree que “fue todo muy gracioso, muy Dylan”. “Hay un retraso por parte de la organización del Nobel sobre la cuestión de alta y baja cultura. Es algo de los años sesenta que ellos están resolviendo ahora porque son el Nobel y no podían hacerlo más rápido”, opina con tono burlón.

¿Pensó que llegaría a ser *O homem velho* (“El hombre viejo”) de su canción? “Pensaba poco. De niño, mi prima mayor me llevó en Santo Amaro a ver a unas de esas personas que leen la mano. La señora hizo unas predicciones y dijo que iba a llegar a los 68 años. Me quedé muy tranquilo porque yo debía tener unos diez y lo veía muy lejos”. Siempre fue más persona de dudas que de certidumbres. “Sí”, contesta rauda. “Parece que esta vez tuve la certeza aunque luego me he quedado un poco dubitativo”, concluye riendo.

El músic i compositor olotí Joan Asin rebrà el premi Ales a la Cultura

► És fundador i director del Cantabile Cor i durant nou anys va dirigir la Capella Polifònica de Girona

DdG GIRONA

■ Joan Asin rebrà, el proper 27 de maig, les Ales a la Cultura de part de la ciutat d'Olot en reconeixement de la seva trajectòria i per animar-lo a seguir treballant per la música i, sobretot, pel cant coral. L'acte de lliurament començarà a les 18 h, a la sala El Torín.

Joan Asin és músic, compositor i director d'orquestra i de corals, a més de tenir altres facetes relacionades amb el món de la música.

Aquest 2017, la ciutat d'Olot ha decidit atorgar-li les Ales a la Cultura per agrair-li la dedicació que ha tingut i que té en benefici de la cultura.

Asin és fundador i director del Cantabile Cor de Cambra (1997) i del Cor Juvenil Gaia (2003). A Olot també ha estat cantaire de la Coral

Joan Asin.

Croscat i ha conduït un conjunt de corda de l'Escola de Música Harmonia. A més, durant nou anys, ha dirigit la Capella Polifònica de Girona.

Ha estat també el director de projectes com el *Rèquiem K.626* de W. A. Mozart, la *Missa en ReM*.

Op.86 de A. Dvorak i la *Missa núm. 6 D950* de F.Schubert, amb la Capella Polifònica de Girona i el Cantabile Cor de Cambra.

Recentment, ha dirigit dos espectacles amb el Cor Juvenil Gaia, *Wait in Line* (2015) i *Black Is Not Enough* (2016). Actualment està treballant l'*Stabat Mater* de K. Jenkins amb el Cantabile Cor de Cambra i un nou concert espectacular titulat *Te'n Records?*, amb el Cor Juvenil Gaia, que s'estrenaran a la tardor d'aquest 2017.

Asin va néixer a Gelida i amb set anys va començar a estudiar música. Ha estudiat solfeig, harmonia, piano i ha aprofundit en els estudis de tècnica de direcció coral. Abans de traslladar-se a Olot, Asin havia fundat la coral Amics de la Polifonia a Gelida i la coral Ars Nova de Martorell, i va col·laborar amb la coral Càrmina de Barcelona al Palau de la Música.

Ha treballat també com a pedagog musical i en el camp de la composició creant i enregistrant música per a vídeo i televisió.

La OSCyL ofrece mañana su último concierto del curso en Salamanca

El barcelonés Salvador Mas dirigirá a la orquesta castellano y leonesa que interpretará un repertorio de obras de Beethoven y Brahms

REDACCIÓN / WORD

SALAMANCA. La Orquesta Sinfónica de Castilla y León ofrecerá mañana viernes su último concierto de la temporada 2016/2017 en Salamanca. Bajo la dirección del director Salvador Mas, la orquesta interpretará obras de obras de Ludwig Van Beethoven y de Johannes Brahms.

De Beethoven, la agrupación musical de Castilla y León, que cumple esta temporada su vigésimo quinto aniversario desde que fuera creada en 1991, interpretará 'Coriolano op. 62' y la 'Sinfonía nº 3 en mi bemol mayor, op. 55 - Eroica'; mientras que de Brahms interpretará 'Variaciones sobre un tema de Haydn, op. 56a'.

El precio de las entradas es de 12

y 15 euros y se pueden adquirir en la taquilla del Liceo y en la web www.ciudaddecultura.org.

Amplia trayectoria

Nacido en Barcelona, Salvador Mas se formó musicalmente en la Esculanía de Montserrat, en el Conservatorio Superior Municipal de Música de Barcelona, donde estudió piano y órgano, y con Antoni Ros-Marbà, con quien inició sus estudios de dirección de orquesta. Simultáneamente, cursó estudios de filología románica en la Universidad Autónoma de Barcelona.

Mas ha sido director titular y artístico de la Orquesta Ciudad de Barcelona y del Orfeó Català; de la Orquesta Filarmónica de Württemberg (Alemania); de la Orquesta Sinfónica de Limburgo, en Maastricht (Países Bajos); de la Orquesta Sinfónica de Düsseldorf (Alemania), así como del Coro del Musikverein de la misma ciudad; y de la Orquesta de Cámara de Israel. Entre 2008 y 2012 ha sido director titular y artístico de la Orquesta Ciudad de Granada.

Salvador Mas durante un concierto. **WORD**

27 Abril, 2017

L'Entronització de la **MARE DE DÉU DE MONTSERRAT** el 1947, en ple règim franquista, va canalitzar anhels nacionalistes i va propiciar una tènue reconciliació entre els catalans

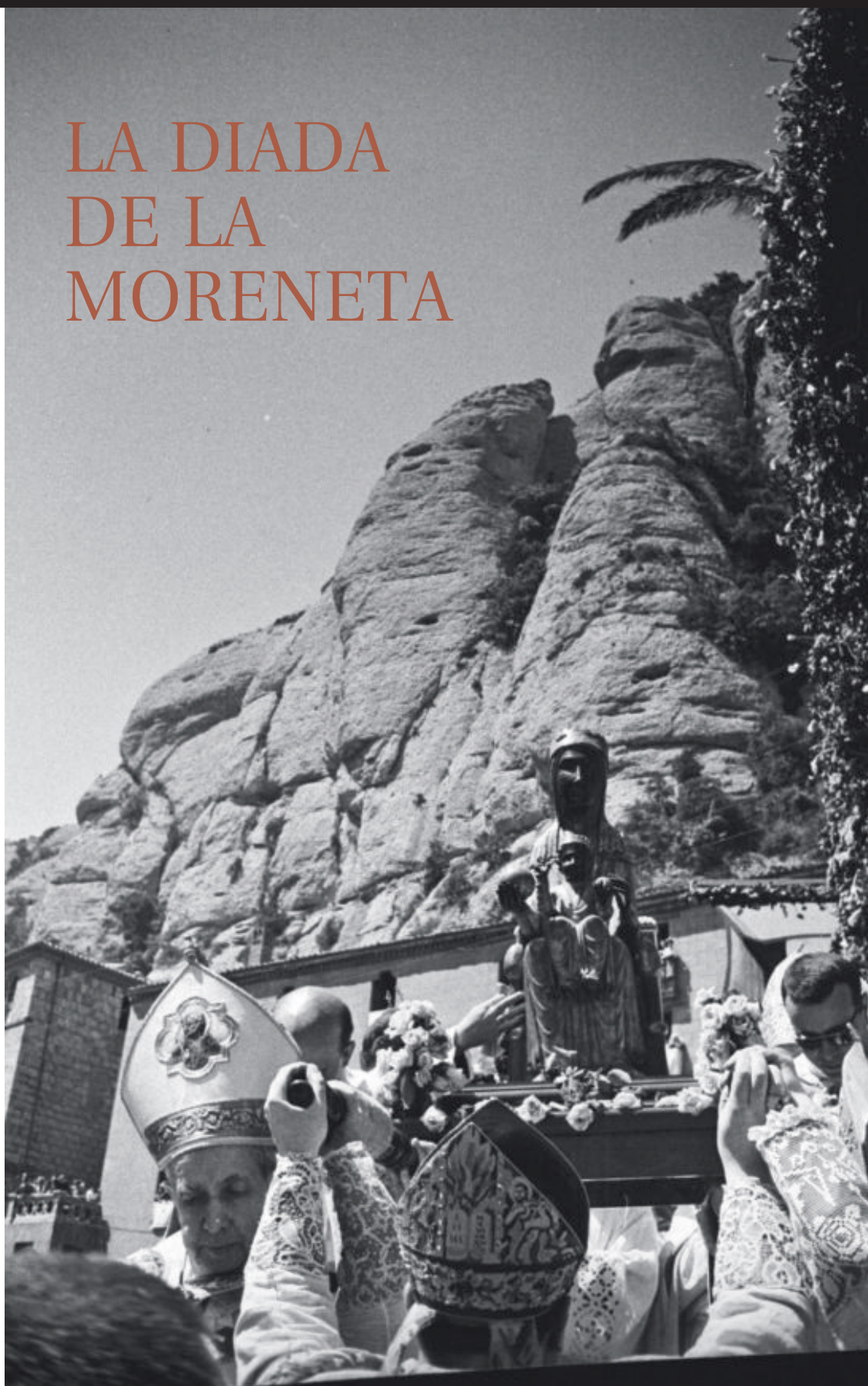
Hilari Ragner

L'entronització va començar d'una manera típicament eclesiàstica: com una col·lecta. Però ben aviat, desbordant les intencions i les expectatives inicials, es va convertir en una mobilització popular, no sols religiosa, sinó també nacional, perquè va esdevenir una crida a la reconciliació dels catalans, després de la guerra incivil.

El P. Adalbert Franquesa, sagristà major o rector el santuari, era testimoni dels inconvenients pràctics de l'accés dels fidels per venerar la imatge de la Mare de Déu en el tron antic. Volia dedicar-li un tron nou, més digne, més preciós i sobretot més funcional. L'antic estava bastant atrotinat, amb una sola escaleta per pujar i baixar, com encara es pot veure en un quadre exposat a la pinacoteca de Montserrat. El P. Adalbert va proposar el projecte a l'abat Aureli M. Escarré, però aleshores aquest estava molt engrescat en les costoses obres de la façana, i en el primer moment va rebutjar la idea per manca de recursos. El P. Adalbert li va assegurar que la devoció popular seria prou generosa per sufragar totes les despeses. Amb el permís del P. Abat per fer un primer tempteig amb alguns rectors i altres persones significatives, i la resposta va ser tan entusiasta que el projecte es va posar en marxa. A mesura que es posava de manifest la reacció del poble, el mateix P. Abat Escarré se'l va fer seu. Va descobrir què era el poble per a Montserrat, i què havia de ser Montserrat per al poble: un gran gresol. Els catalans ens movem, com en un pèndol, entre l'associació (enlloc de l'Estat hi ha tantes associacions com a Catalunya) i la divisió (ens barallem en els moments en què més caldria la unitat).

PASSA A LA PÀGINA 2

LA DIADA DE LA MORENETA

REPORTATGE

VE DE LA PÀGINA 1

En aquella primera postguerra, la situació de Catalunya era molt penosa. A Espanya, uns havien guanyat la guerra i uns altres l'havien perduda, però a Catalunya tots l'havien perduda. A Espanya, l'Església se sentia triomfant, però a Catalunya fins l'Església era vençuda. L'Església catalana havia sigut perseguida el 1936 per ser Església, i el 1939 ho era per ser catalana. El cardenal Vidal i Barraquer, mort feia quatre anys a l'exili, n'era el símbol. Els feijocistes (membres de la Federació de Joves Cristians de Catalunya), que havien tingut tants morts en la persecució a Catalunya i també molts lluitant al Terç de Montserrat, van ser prohibits. Per increïble que sembli avui, el diari falangista *Solidaridad Nacional* (els dies 7, 8, 9 i 12 de juliol de 1939) havia arribat a denunciar els sacerdots que casaven o confessaven en català: "No es pecado, no señor, confesar y anunciar en catalán los desposorios, en las tabillas de las iglesias; es... algo peor. Durante todo lo que va de siglo, el separatismo catalán ha tenido feudos casi invulnerables en la Iglesia y en la Escuela. Jamás propaganda política ni discurso demagógico alguno hizo más daño a España que esta labor constante e inteligente que desde la Escuela y desde la Iglesia se hizo. ¡Cuidado que se filtran! Se filtran y se sitúan y hablan y chillan... ¡Y obran! ¡Habrán, pues, que obrar también!". Ara, aquella Església catalana que semblava morta rebrotava i faria de gresol.

Els santuaris solen ser llocs on es practica la pietat individual i els fidels pregunten per les seves necessitats personals o familiars. A Montserrat també es dona aquesta pràctica individual, però, a més, és un lloc de trobades. Anys enrere hi havia, en el replà de la pujada al Cambril de la Mare de Déu, tota una gran paret coberta de banderins que havien ofert grups que havien pujat a Montserrat i volien deixar-hi un record. En un cert moment es van retirar, per raons higièniques, tots aquells banderins, però la corrua de grups que pugen a Montserrat no ha parat. I no es tracta únicament d'entitats religioses, sinó també d'esportives, culturals, empresarials, corals, esbarts, excursionistes, etc. Sobre tot els diumenges, en què la ràdio i la televisió retransmeten la missa conventual solem-

L'entronització de la Verge no va ser un acte merament religiós, mobilitzà tot un país

ne, uns representants de les associacions presents agafen el micròfon i expliquen a tot Catalunya qui són i per què han pujat a Montserrat. El més col·lectiu de tots aquests actes va ser l'entronització de la Mare de Déu, el 27 d'abril del 1947. No va ser un acte merament religiós, sinó que aquella invocació religiosa va convocar una mobilització de tot el país. La quantitat de joies de família que es van oferir per al tron i per a les obres que caldria emprendre va ser extraordinària. Al valor material s'hi afegia el sentimental, molt superior. El motiu inicialment explicat era recollir fons per a un tron de la Mare de Déu, però ben aviat va emergir una altra motivació: la represa de consciència de la identitat del poble català i la reconciliació nacional.

Per a la preparació de la festa es va crear un organisme que en van dir la Comissió Abat Oliba. Es va haver de demanar permís

a les autoritats, que el van concedir sense imaginar-se el tsunami que els cauria a sobre. Presidia la Comissió Abat Oliba el Sr. Fèlix Escalas, home ben vist del règim (havia estat president de la Generalitat després del 6 d'octubre de 1934). N'era el secretari Fèlix Millet i Maristany, l'antic president dels feijocistes, que aleshores feia de mecenades d'una colla de projectes culturals. Però hi va haver algú que va tenir la idea genial d'excitar la tendència associacionista dels catalans i convertir aquella recaptació en una mobilització popular. Aquest home va ser Josep Benet i Morell, secretari particular de Fèlix Millet; per tant, el secretari del secretari de la Comissió Abat Oliba. Estava molt vinculat amb Montserrat: les pàgines en què parla dels anys que va ser a l'escolania són sens dubte les més sentides de les seves memòries.

De vegades, algú confereix un gran contingut a un càrrec que sobre el paper era insignificant. Pensem en Prat de la Riba i la Mancomunitat. Salvant les diferències, des d'aquell racó de l'organigrama (secretari del secretari), Benet, amb un grup de joves entusiastes, va crear una xarxa de delegacions de la Comissió Abat Oliba que eren com el que ara, a l'Assemblea Nacional Catalana, en diuen sectorials. A cada parròquia procurava que el rector escollís una persona ben considerada i alhora ben catalana i agrupés tothom qui s'hi volgués afegir per a la delegació parroquial. Però van sorgir, a més, delegacions comarcals, municipals i de molts altres àmbits, religiosos o no, com ara els catalans de Veneçuela o de l'Argentina, els empleats del metro, els cecs de Catalunya o esbarts diversos. Jo, per exemple, treballava a la delegació universitària, que coordinava Josep M. Ainaud de Lasarte. Les llànties votives que omplen la basílica de Montserrat han volgut perpetuar la presència d'aquelles delegacions. A Montserrat, als peus de la Mare de Déu, s'havien de trobar tots els catalans, creients i no creients, vencedors o vençuts de la Guerra Civil. Va ser la primera vegada, després de la terrible guerra fratricida, que podien coincidir multitudinàriament. Josep Benet va organitzar hàbilment la propaganda. La Comissió Abat Oliba es va instal·lar en un local a Barcelona (corre la llegenda que la policia va anar-hi i volia endur-se'n detin-

Una imatge presa per Brangulí dels actes de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat (primera pàgina). La cerimònia va convocar milers de persones que van omplir l'esplanada de la basílica en un acte que el règim franquista i el moviment catalanista van reivindicar com a propi, a dalt, i una imatge actual de la Moreneta a la Basílica. Reproducció d'unes estampetes senzilles i barates —amb uns originals dibuixos de Lola Anglada— de les quals se'n van distribuir milers entre la ciutadania com a propaganda de l'entronització, a la pàgina següent.

/ ARXIU NACIONAL DE CATALUNYA /
ARXIU DE L'ABADIA DE MONTSERRAT

27 Abril, 2017

gut l'Abat Oliba; la llegenda no és històrica, però és històric que la fèiem córrer). Des d'allí s'anaven enviant circulars informatives a les delegacions escampades per tot el país, i mantenien el caliu entusiasta i l'atienien a mesura que s'acostava la gran festa. S'havia demanat permís per fer propaganda, i es va demanar poder-ne fer una mica en català. El governador Barba Hernández (fundador i director de la Unión Militar Española; havia substituït Correa Véglisson, i per això es deia que el nou uniforme de la Falange era "sin correa y con barba") explica a les seves memòries que l'abat de Montserrat volia posar-lo en la situació impopular de negar l'autorització, però ell, astutament, havia donat el permís. La Comissió Abat Oliba va fer alguna coseta en castellà, per justificar el permís, però la gran campanya va ser tota en català. Havien prohibit tota propaganda per ràdio en català, i també es va impedir la publicació d'una revista o butlletí, que hauria reprès el nom històric de *La Veu del Montserrat*, però la prohibició es va obviar amb circulars, sense periodicitat i enviades com cartes particulars. Aquella manifestació de catalanitat va ser tan sonada que Barba Hernández va ser destituït quinze dies després de l'entronització. El va substituir Baeza Alegria, que va ser destituït després de la vaga de tramvies del 1951. Després vindria aquella gran bestia que es deia Acedo Colunga, que també van acomiadar després de l'afer Galinsoga del 1959 i els fets del Palau de la Música del 1960. Franco nomenava

La prohibició de la propaganda en català es va esquivar amb circulars enviades als domicilis

els governadors civils, però Catalunya els tombava.

Per a la propaganda de l'entronització es van distribuir milions d'unies estampetes senzilles i barates, amb uns simpàtics dibuixos de Lola Anglada. Per a una d'elles, Josep Benet va redactar aquest text, que era una crida a la unitat catalana i a la reconciliació: "La construcció del nou Tron de la Moreneta, en la qual hi ha contribuït tothom: grans i petits, rics i pobres, ha demostrat que el nostre poble encara creu i estima, i que davant d'un gran ideal encara és capaç dels més bells i grans sacrificis. Sota la mirada amorosa de la Mare de Déu de Montserrat ens sentim tots germans, i solament a la falda de la nostra Mare comú podem ofegar aquell individualisme i egoisme que és el gran pecat del nostre poble i que tan grans i prometedores esperances ha frustrat. És per això que tots hem de maldar perquè la festa de la inauguració del nou tron, el dia 27 d'abril del 1947, sigui la festa de germanor i unió de la gran família catalana i de tots els devots de la Moreneta. Aquell dia tots ens hi hem de trobar en la gran casa de la Mare per a oferir-li el símbol de la devoció i amor del nostre poble en el seu ric Tron. Ningú no n'ha d'ésser exclòs d'aquesta festa de família, pensi com pensi, a menys que ell mateix se n'exclougués per odi als seus germans o per desamor a la seva Mare".

En aquells moments tan difícils per al nostre país, i en aquells anys tan foscos del primer i més dur franquisme, l'entronització, ben transversal, va ser precursora de les Diades d'aquests últims anys. També s'hi va assemblejar per la perfecció de l'organització, amb el lema "A Montserrat tot està previst". Eren quasi estructures d'Estat: informació, transports amb trens i autocars especials, coordinació del trànsit, atenció sanitària, servei d'ordre (en curiosa col·laboració amb les forces d'ordre públic; el dia de l'entronització, la policia armada repartia estampetes de la Lola Anglada).

Entre misses i pàtries

Carles Santacana

Certament, els actes de l'entronització de 1947 van tenir un ressò i una rellevància que anava molt més enllà del que significava estrictament col·locar el setial a una verge. És clar que això passava en ple nacionalcatolicisme, quan encara era vigent la febre de construcció d'esglésies i els pobles veïns competien per qui tenia el campanar més alt. Anava molt més enllà, perquè feia referència a Montserrat, però també perquè tothom va voler convertir-lo en més que un acte religiós. És ben sabut que molts catalanistes de la resistència van veure-hi un acte amb una presència pública de la llengua catalana com no havia succeït des de 1939, i també com un acte de reconciliació entre els catalans que havien actuat en els dos bàndols de la guerra. Però també és cert que el franquisme hi va veure la possibilitat d'accentuar una lectura oficial que passava per posar de relleu la religiositat de Catalunya i alhora l'espanyolitat d'un símbol com Montserrat. Religiositat i identitat anaven de bracet, amb diverses combinacions possibles.

La batalla pels símbols s'havia reactivat poc temps abans, quan la derrota nazi el 1945 va forçar alguns canvis cosmètics del règim. En relació a Catalunya, l'estratègia encetada aleshores passava per vincular al franquisme elements de la tradició catalana conservadora —i molt especialment catòlica— que calia allunyar del catalanisme. El primer acte d'aquesta obra es va produir arran del centenari del naixement de mossèn Cinto Verdaguer, el maig de 1945, que el règim va celebrar amb bombo i platerets, inclosa la presència dels quatre governadors civils en un acte solemne a Folgueroles, on s'exalçà la seva obra "como cantor y sembrador de las glorias de España" i posant l'èmfasi en la seva condició de capellà. La utilització de Verdaguer

per indignar l'exili. L'arribada de Bartolomé Barba al Govern Civil de Barcelona l'agost de 1945 va accentuar aquella aposta. En les seves sucoses memòries, publicades el 1947, explicà clarament quins propòsits havien guiat la seva actuació: "Los catalanistas religiosos y los catalanistas ateos aparecen esporádicamente, de cuando en cuando, pero si queremos hacerles fracasar no debemos oponer un "castellanismo" a un "catalanismo", ponernos enfrente de ellos, adoptar su misma postura. ¡Qué más quisieran! Hoy son cuatro, dispersos e inofensivos; mañana serían cuatro mil, unidos y compactos. Hay que reconocer como nuestro, de todos, lo que ellos quisieran solamente suyo. La Virgen de Montserrat no es sólo de los catalanes, como la Virgen del Pilar no es sólo de los aragoneses, ni la Macarena de los sevillanos; si ellos sacan las cosas de quicio, nosotros debemos situarlas en su verdadero lugar".

El problema era com fer efectiva aquesta política quan la Comissió Abat Oliba va anar desbordant totes els previsions i cada cop incorporava més gent sota la capa protectora d'un objectiu que teòricament era estrictament religiós. Barba va ser conscient que alguns nuclis intentarien aprofitar l'ocasió, però confiava a poder controlar-ho i en la potència dels altaveus oficials. Els diaris de l'endemà de l'entronització no van estar-se de remarcar la presència de les autoritats i de titulars triomfalistes com el de *La Vanguardia*: "Continuidad de España en el culto a la Virgen de Montserrat", que posava l'accent en l'espanyolitat de Montserrat, alhora que recordaven que era Franco qui havia tornat el monestir als monjos. No obstant, moltes autoritats van ser conscients que, encara que amb menys ressò, s'havia fet possible una altra lectura, i per això quatre dies després el governador va ser destituït.

El P. Maur M. Boix parlaria més tard de la cara i la creu de l'entronització, el contrast diametral entre la vetlla d'aquella nit del 26 d'abril, devota, popular i ben catalana, i l'encarcarament nacionalcatòlic de la celebració del dia 27. Presidí l'acte el cardenal Arce Ochotorena, arquebisbe de Tarragona, que Pius XII havia nomenat legat apostòlic, però el Ya, diari oficial de l'Església espanyola, encapçalava el 28 la crònica de l'acte amb aquest titular: "En nombre del Caudillo, el Ministro de Asuntos Exteriores preside los actos celebrados en honor de Nuestra Señora de Montserrat". Després, durant el franquisme, la cara i la creu es repetia cada any per la festa de la Mare de Déu. La nit de la Vetlla, entre llargues pregàries, cants i sermons de catalanitat abrindada, els representants de les delegacions locals o institucionals de l'antiga Comissió Abat Oliba feien l'ofrena simbòlica de "Toli de la llàntia", les llànties que es van multiplicar després del 1947 i que encara ornem la basílica. De dia, en canvi, venien totes les autoritats: capità general, governadors civils i militars, rector de la universitat, cap superior de policia, etc. Assistien a la missa solemne i després prenen part en la processó de la imatge per les places. Dinaven amb els monjos al refector del monestir i a les postres apareixia l'escolania, que els cantava algunes cançonetes, i se n'anaven contents i satisfets. En una d'aquelles ocasions, essent jo novici, em va tocar servir a dinar l'inspector Vicente Juan Creix, que

Els actes catalanistes es feien a la vigília i els oficials, amb les autoritats franquistes, l'endemà

quan jo encara era seglar m'havia sotmès a durs interrogatoris. Venia en representació del cap superior de policia, i per tant ocupava un lloc preferent. Diu la regla de sant Benet que els hostes han de ser rebuts com Crist mateix. Vaig fer el que vaig poder. Havent dinat, el va prendre el secretari del P. Abat, P. Maur M. Boix, i el va acompanyar a visitar el monestir. Va ser aleshores que Creix, endut d'un arravatament místic, va pronunciar aquella frase immortal: "Lo que más me cuesta entender de nuestra religión es que la Virgen del Pilar y la de Montserrat sean la misma". I va afegir encara: "¡Qué grandes son los misterios de la Redención!"

No tot va ser nacionalcatòlic, el dia 27. A la roca dita el Gorro Frigi va aparèixer una gran senyera, perfectament visible des de les places i que en tot el dia no van poder retirar. En contrast amb el pesat discurs del cardenal Arce Ochotorena, de tres quarts d'hora ben bons, sense compassió de la multitud que l'escoltava a ple sol, Fèlix Millet, que era molt bon orador i declamava meravellosament, va dirigir com un àngel el res de la Visita Espiritual a la Mar de Déu de Montserrat, de Torras i Bages, en català, amb aquella cinquena deprecació que diu: "Feu que no es desfaci mai aquest poble català que Vós, espiritualment, engendràreu".

Un epíleg important. El grup dels *Quaders de l'exili*, amb Joan Sales i Raimon Galí, des de Mèxic, construïen un cos de doctrina nacionalista, a partir d'una visió nova de la nostra història recent. Com la majoria dels exiliats, creien que s'havien endut la pàtria amb ells a l'exili, però amb les notícies de l'entronització que els arriben descobrien que Catalunya encara és a Catalunya, i que, malgrat tot, s'hi pot fer bona feina. Abraçen aquella incerta glòria, preparen un darrer número dels seus *Quaders* dedicat tot ell a l'entronització i retornen.

Hilari Raguer és monjo de Montserrat i historiador.

CRÓNICA

Como en un concierto

MANEL LUCAS

Entro en el Parlament, y al ir a saludar a los *mossos* de la puerta, estoy a punto de soltarles un amigable “que tinguem sort!”. Me reprimo un segundo antes: no es hoy el día para citar a un *mosso* una canción de Lluís Llach, igual lo pillo debatiéndose entre legalidades en choque y tenemos un momento desagradable. La prudencia me salva y me viene a la mente aquello de “uno es dueño de sus silencios y esclavo de sus palabras”. Tan tópico, tan recomendable. Y tan olvidado, tan a menudo. Todos los días.

El pleno de hoy es el primero en el que dos diputados, el socialista Ferran Pedret y Fernando Sánchez, del PP, han delegado su voto por haber sido padres. De pronto, se me ocurre que quizá Llach podría aducir una paternidad imprevista para ahorrarse la sesión parlamentaria de este miércoles. Él que es un hombre de habitual discreto.

Pero no, ahí está, en su escaño, sólo protegido por el gorro de costumbre, que no es mucha protección sino al contrario, un detalle que le hace más visible a pesar de sentarse en uno de los extremos del hemiciclo.

Pero esta vez no hay gorros ni discreción que valgan. Lluís Llach concentra

Lluís Llach, ayer, en el Parlament. / QUIQUE GARCÍA (EFE)

tantas miradas sobre sí que por un momento me parece estar en uno de aquellos conciertos suyos en el Palau de la Música (digo Palau de la Música sin segundas, no me malinterpreten). Y esta vez, sin necesidad de cantar, aunque algunos piensen que en los días anteriores sí ha hecho alguna que otra cantada.

Llach es el tema de la sesión parlamentaria. Lo citan García Albiol, Iceta, Arrimadas... El nuevo intento de la CUP de

marcar territorio atacando a Puigdemont por la Creu de Sant Jordi al empresario farmacéutico Grifols, supuesto evasor fiscal, se pierde en medio de la cascada de pullas contra las “amigables” palabras de Llach sobre los funcionarios. La oposición vislumbra un nuevo Santi Vidal y pide la renuncia del cantautor. Bueno, y elecciones anticipadas, pero eso siempre.

Esta vez, sin embargo, Puigdemont no

ha soltado lastre. No es plan de multiplicar los sacrificios humanos. Será solidaridad de guitarrista, pero el hecho es que defiende a Llach y, de rebote, le lanza a Albiol el franquismo y Martín Villa en la cara. Nada nuevo, pero como si se hubiera acabado un recital, los diputados de Junts pel Sí se alzan y prorrumpen en aplausos tan entusiastas hacia el de Verges que por un momento pienso que hará un bis como en los buenos tiempos (la CUP, reacia al aplauso fácil, golpea las mesas desde sus escaños, y me recuerdan a Krushev en la ONU). Tal vez lo que ocurrió en las famosas conferencias fue algo así: Lluís Llach se sintió estimulado por una concurrencia incondicional y hablando, hablando, se vino arriba.

El nuevo embrollo tuvo, por otra parte, una consecuencia buena y otra mala. La buena, que a derecha, izquierda y centro, todos se deshicieron en elogios hacia los funcionarios en general, y los policías en particular, desde Arrimadas a Iceta pasando por Puigdemont y el consejero Jordi Jané, que cuando responde a un diputado se pone tan solemne y tieso que diría que está pasando revista a los Moscos.

La consecuencia mala era previsible: las repetitivas referencias jocosas a *L'Es-taca*. Buf.

Al final de la sesión, salgo del Parlament, y un funcionario me comenta, “¿ya te vas?” Estoy tentado de decirle: “Sí, a Ítaca”. Pero me contengo.

Manel Lucas es periodista.

La justícia

Sr. Director:

Tenim a Catalunya la justícia més fluixa de tot l'Estat? Durant els anys de la Transició

democràtica, el país ha estat objecte d'un saqueig constant per tots aquells grans poders econòmics que eren recolzats per gent del Govern que els feia intocables.

Durant anys, no totes les malversacions conegudes per l'opinió pública seguien el seu curs essent penalitzades. És que a Catalunya no disposàvem de jutges i fiscals decidits a fer respectar la llei? Sí que hi eren, d'això en poden donar fe els exfiscals Villarejo, Mena i d'altres que foren objecte de represàlies a causa de l'atreviment de voler posar en dubte la filosofia d'impunitat que regia a la nostra societat.

Els exemples de Banca Catalana, el Palau de la Música, la nissaga Pujol i tota la seva *camarilla* han estat anys apoderant-se del país com si fos la seva masia particular.

I ara, per sort, ha entrat una forta ventolera progressista que està posant les cartes sobre la taula. Una ventolera que ha fet possible perdre el temor del perill de no ser renovat al lloc de treball si seguia posant en dubte l'existència de la separació de poders que prediquen les altes esferes.

Un canvi de conducta que té la simpatia de tota la societat, que desitja una autèntica democràcia al servei del poble i no d'una minoria privilegiada. Aquest canvi ha entrat a Catalunya?

VENTURA MARGÓ

**En el juicio del "caso Palau" los péritos de la
Agencia Tributaria han señalado la coincidencia
entre los pagos de Ferrovial y salidas de dinero en
efectivo que la fiscalía cree que iban a parar a**

En el juicio del "caso Palau" los péritos de la Agencia Tributaria han señalado la coincidencia entre los pagos de Ferrovial y salidas de dinero en efectivo que la fiscalía cree que iban a parar a CDC en concepto de comisiones. Decl. fiscal del caso; périto de la Agencia Tributaria.

Fèlix Millet a la ciutat de la Justícia. EFE

Els pèrits confirmen que Millet i Montull van pagar en efectiu als tesorers de CDC

► Els responsables de la institució també van arribar a moure 23,4 milions en metàl·lic

ACN BARCELONA

■ Els pèrits de l'Agència Tributària van ratificar ahir que el Palau de la Música va pagar en efectiu als extresorers de CDC Carles Torrent i Daniel Osàcar quantitats que la constructora Ferrovial els feia arribar mitjançant aportacions a la Fundació de l'entitat cultural.

Tècnics d'Hisenda, de l'auditoria Deloitte, que va analitzar el desfalch del Palau de la Música, i pèrits econòmics designats per les defenses de Fèlix Millet i Jordi Montull van comparèixer ahir davant el tribunal de l'Audiència de Barcelona que jutja el saqueig, en la segona de les tres sessions que es van preveure perquè detallin els moviments de fons que van examinar.

L'interrogatori dels pèrits es va centrar ahir en el destí dels 18 milions en efectiu que Millet i Montull van aconseguir fer desaparèixer del Palau de la Música entre 2002 i 2008, 10 d'ells mitjançant xecs al portador que es van pagar en finestreta de sucursals bancàries, sense identificar qui els cobrava.

Les explicacions dels tècnics de l'Agència Tributària van alimentar les tesis de la Fiscalia, en concloure que els extresorers de CDC van rebre diners en efectiu que prèviament s'havien cobrat mitjançant talons en comptes del Palau de la Música.

Els pèrits van assenyalar la proximitat temporal entre aquests cobraments i les aportacions que Ferrovial feia a la Fundació del Palau de la Música, en conceptes de patrocini, per això conclouen que

els diners que la constructora pagava a l'entitat cultural sortien poc després mitjançant talons al portador, els imports dels quals anaven a parar a mans de Torrent, ja mort, i després a Daniel Osàcar.

La Fiscalia sospita que els extresorers de CDC van cobrar mitjançant aquest sistema 3,7 milions de la constructora Ferrovial –en presumptes comissions il·legals a canvi de l'adjudicació d'obra pública–, que se sumen a altres 2,9 que la formació hauria rebut a través dels convenis de col·laboració amb la Fundació Trias Fargas –actual Catdem– i facturació falsa d'empreses proveïdores del partit.

Segons els tècnics d'Hisenda, aquests talons cobrats en efectiu que suposadament van anar a parar als extresorers de CDC es van girar a uns comptes del Palau de la Música que no es van fer constar en la comptabilitat oficial de l'entitat cultural.

Set milions a la butxaca

D'altra banda, els pèrits d'Hisenda van ratificar ahir que Fèlix Millet i Jordi Montull haurien arribat a moure uns 23,4 milions d'euros en efectiu de comptes del Palau de la Música, sobretot de la Fundació i de l'Orfeó Català.

Almenys 7 milions se'ls haurien quedat directament, i la resta hauria servit per altres despeses no justificades o finalitats desconegudes.

Els pèrits de la defensa van intentar justificar bona part dels diners amb factures dubtoses i suposats pagaments amb diner negre a col·laboradors i cantaires.

Pèrits d'Hisenda confirmen pagaments del Palau a CDC

■ Els pèrits de l'Agència Tributària van ratificar ahir que el Palau de la Música va pagar en efectiu als extresorers de CDC Carles Torrent i Daniel Osàcar quantitats que la constructora Ferrovial els feia arribar mitjançant aportacions a la fundació de l'entitat cultural.

Tècnics d'Hisenda, de l'auditora Deloitte, que va analitzar el desfalc del Palau, i pèrits econòmics designats per les defenses de Fèlix Millet i Jordi Montull van comparèixer ahir davant el tribunal de l'Audiència de Barcelona que jutja el saqueig.

Les explicacions dels tècnics de l'Agència Tributària van sustentar les tesis de la Fiscalia, al concloure que els extresorers de Convergència Democràtica van rebre diners en efectiu que prèviament s'havien cobrat mitjançant talons en comptes del Palau de la Música.

Peritos de Hacienda confirman pagos en metálico del Palau a tesoreros de CDC

■ Peritos de la Agencia Tributaria ratificaron ayer que el Palau de la Música pagó en efectivo a los extesoreros de CDC Carles Torrent y Daniel Osàcar cantidades que la constructora Ferrovial les hacía llegar mediante aportaciones a la Fundación de la entidad cultural.

El interrogatorio se centró en el destino de los 18 millones en efectivo que Millet y Montull lograron hacer desaparecer del Palau entre 2002 y 2008. De es-

te dinero, 10 millones salieron mediante cheques al portador que se pagaron en ventanilla de sucursales bancarias, sin identificar quién los cobraba.

Las explicaciones de los técnicos de la Agencia Tributaria sostuvieron las tesis de la Fiscalía, al concluir que los extesoreros de CDC recibieron dinero en efectivo que previamente se había cobrado mediante talones en cuentas del Palau. Los peritos señalaron la proximidad temporal

entre esos cobros y las aportaciones que Ferrovial hacía a la Fundación del Palau, en conceptos de patrocinio, por lo que concluyeron que el dinero que la constructora pagaba a la entidad cultural salía poco después mediante talones al portador, y que el dinero iba a parar a manos de Carles Torrent, ya fallecido, y después a Daniel Osàcar.

La Fiscalía sospecha que los extesoreros de CDC cobraron mediante este sistema 3,7 millo-

nes de la constructora Ferrovial –presuntas comisiones ilegales a cambio de la adjudicación de obra pública–, que se suman a otros 2,9 que la formación habría recibido a través de los convenios de colaboración con la Fundación Trias Fargas –actual Catdem– y facturas falsas de empresas proveedoras del partido.

Los peritos también han señalado que, de los 18 millones de euros expoliados del Palau mediante disposiciones en efectivo, un total de 7,8 millones fueron a parar a los bolsillos de Millet y Montull, más de 500.000 euros a costear sus viajes de vacaciones y otros 400.000 euros a otros gastos particulares, principalmente sus servicios domésticos.

Fèlix Millet a la ciutat de la Justícia

Els pèrits confirmen que Millet i Montull van pagar en efectiu als tesorers de CDC

► Els responsables de la institució també
van arribar a moure 23,4 milions en metàl·lic

ACN BARCELONA

■ Els pèrits de l'Agència Tributària van ratificar ahir que el Palau de la Música va pagar en efectiu als extresorers de CDC Carles Torrent i Daniel Osàcar quantitats que la constructora Ferroviaria els feia arribar mitjançant aportacions a la Fundació de l'entitat cultural.

Tècnics d'Hisenda, de l'auditoria Deloitte, que va analitzar el desfalch del Palau de la Música, i pèrits econòmics designats per les defenses de Fèlix Millet i Jordi Montull van comparèixer ahir davant el tribunal de l'Audiència de Barcelona que jutja el saqueig, en la segona de les tres sessions que es van preveure perquè detallin els moviments de fons que van examinar.

L'interrogatori dels pèrits es va centrar ahir en el destí dels 18 milions en efectiu que Millet i Montull van aconseguir fer desaparèixer del Palau de la Música entre el 2002 i el 2008, 10 d'ells mitjançant xecs al portador que es van pagar en finestreta de sucursals bancàries, sense identificar qui els cobrava.

Les explicacions dels tècnics de l'Agència Tributària van alimentar les tesis de la Fiscalia, en concloure que els extresorers de CDC van rebre diners en efectiu que prèviament s'havien cobrat mitjançant talons en comptes del Palau de la Música.

Els pèrits van assenyalar la proximitat temporal entre aquests cobraments i les aportacions que Ferroviaria feia a la Fundació del Palau de la Música, en conceptes de patrocini, per això conclouen que

els diners que la constructora pagava a l'entitat cultural sortien poc després mitjançant talons al portador, els imports dels quals anaven a parar a mans de Torrent, ja mort, i després a Daniel Osàcar.

La Fiscalia sospita que els extresorers de CDC van cobrar mitjançant aquest sistema 3,7 milions de la constructora Ferroviaria -en presumptes comissions il·legals a canvi de l'adjudicació d'obra pública-, que se sumen a 2,9 més que la formació hauria rebut a través dels convenis de col·laboració amb la Fundació Trias Fargas -actual Catdem- i facturació falsa d'empreses proveïdores del partit.

Segons els tècnics d'Hisenda, aquests talons cobrats en efectiu que suposadament van anar a parar als extresorers de CDC es van girar a uns comptes del Palau de la Música que no es van fer constar en la comptabilitat oficial de l'entitat cultural.

Set milions a la butxaca

D'altra banda, els pèrits d'Hisenda van ratificar ahir que Fèlix Millet i Jordi Montull haurien arribat a moure uns 23,4 milions d'euros en efectiu de comptes del Palau de la Música, sobretot de la Fundació i de l'Orfeó Català.

Almenys 7 milions se'ls haurien quedat directament, i la resta haurien servit per altres despeses no justificades o finalitats desconegudes.

Els pèrits de la defensa van intentar justificar bona part dels diners amb factures dubtoses i suposats pagaments amb diner negre a col·laboradors i cantaires.

TONI ALBIR / EFE

■ Millet i Montull van moure 23,4 milions en efectiu, segons Hisenda

Els pèrits d'Hisenda van ratificar ahir durant el judici de l'espoli del Palau de la Música que Fèlix Millet i Jordi Montull van moure 23,4 milions d'euros en efectiu de comptes de la institució. Sobretot, dels de la Fundació i de l'Orfeó Català. Com a mínim set d'aquests milions haurien anat a parar directament a mans d'ells dos, amb un repartiment del 80% per a Millet i el 20% per a Montull. De la resta, 10 milions no se sap on van anar a parar, 3,7 haurien anat a CDC i la resta a dietes o pagaments en negre a col·laboradors.

Puigdemont marca distàncies amb el cas del fill de l'expresident

MIREIA ESTEVE
BARCELONA

La detenció i ingrés a presó de Jordi Pujol Ferrusola va entrar ahir al debat parlamentari. Tan bon punt va començar el ple, el diputat de Catalunya Sí que es Pot Albano Dante Fachin va aprofitar una interpellació sobre salut al conseller Toni Comín per enviar un missatge al fill gran de l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol. "Sigues fort, aviat et vindrem a visitar en bus", va dir, en referència al Tramabús de Podem. Va ser, però, el president d'aquest mateix grup parlamentari, Lluís Rabell, qui va interpel·lar el

La furgoneta de la Policia Nacional amb Jordi Pujol Jr. sortint de la comissaria de la Verneda. CÈLIA ATSET

president de la Generalitat, Carles Puigdemont, sobre els casos de corrupció que han esquitxat CDC últimament, des del cas Palau fins al cas Pujol. Puigdemont es va afanyar a desvincular la detenció del fill gran dels Pujol de l'acció política de la Generalitat.

La corrupció pot "tapar" el Procés

De moment, va dir, el cas Pujol afecta "empreses familiars" que tenen "poc a veure" amb l'administració. I, per justificar-ho, el president va explicar que "sempre que ha fet falta" s'han obert comissions d'investigació que han demostrat que l'actuació del Govern ha sigut "impecable". Per aquest motiu, el president

va defensar que sigui la justícia qui aclareixi les responsabilitats penals de la família Pujol: "És allà on han de donar comptes".

Tot i la insistència de Puigdemont a l'hora d'afirmar que la seva acció de govern està lliure de qualsevol trama, Rabell va advertir-li que no confongui "l'economia circular que sempre defensa amb les portes giratòries". El líder dels comuns va recomanar-li que vigili amb la corrupció, perquè pot acabar "tapant" el Procés. El president, però, va retreure al diputat de CSQP que fes un "*totum revolutum*" amb tots els casos de corrupció, perquè es "confon" la ciutadania, i va demanar-li "rigor i transparència" ■

La plaga de la corrupció ► El cas del Palau de la Música

Pàgines 18 a 22 ►►►

Hisenda confirma que diners de Ferrovial van a parar a CDC

► Els pèrits detecten sortides en efectiu de comptes corrents amb xecs al portador

► Millet i Montull es van embutxacar d'aquesta forma 18 milions entre el 2002 i el 2009

J. G. ALBALAT
BARCELONA

Els pèrits de l'Agència Tributària van sostenir ahir en el judici pel saqueig del Palau de la Música que fons entregats a l'auditori per part de Ferrovial per aparent patrocini van anar a parar en efectiu als extresorers de CDC, el difunt Carles Torrent i el seu substitut i acusat Daniel Osàcar. El fiscal Emilio Sánchez Ullé sosté que per aquest mètode el partit va percebre un total de 3,7 milions entre el 2000 i el 2007.

Les explicacions dels tècnics d'Hisenda van recolzar les tesis de l'acusació pública i van detallar la proximitat temporal dels cobraments per part dels extresorers i les aportacions que Ferrovial feia a la Fundació del Palau de la Música en conceptes de patrocini.

Per això, arriben a la conclusió que els diners que la constructora pagava a l'entitat cultural sortien poc després mitjançant talons

►► Fèlix Millet es dirigeix en cadira de rodes a la Ciutat de la Justícia.

al portador, amb uns imports que anaven a parar a mans de Torrent i després a mans d'Osàcar.

Tant els pèrits de l'Agència Tributària com de l'acusació particular, exercida pel Palau, com de la defensa dels exresponsables de l'auditori, Fèlix Millet i Jordi Montull, van reconèixer que es movien ingents quantitats de diners en efectiu i que eren retirades de les entitats bancà-

ries amb xecs al portador. Una de les proves més importants que corroboren aquestes operacions és una llibreta trobada a la caixa de seguretat d'una caixa d'estalvis on s'apunten els ingressos i les sortides de comptes corrents, segons els pèrits de l'Agència Tributària.

El total, les sortides en efectiu pugen a més de 22,7 milions, segons la fiscalia. 719.000 euros més

van anar destinats a retribucions en negre a treballadors del Palau de la Música.

Els pèrits d'Hisenda van reiterar que una part substancial dels fons retirats per Millet i Montull del Palau van anar a parar directament a les butxaques dels dos exresponsables de l'entitat, repartint-se els diners: un 80% i un 20%, respectivament. Aquesta quantitat, moguda

entre el 2002 i el 2009, va ser de més de 18 milions, encara que, segons els investigadors, més de 9 milions d'euros «han desaparegut sense deixar rastre». Els pèrits de la defensa van assegurar que, d'aquesta xifra desapareguda, dos milions van anar a parar a sous en negre de treballadors del Palau; 1,5 milions, a dietes per als membres del cor i desplaçaments, i cinc milions es van destinar a pagar factures.

EL CATALÀ D'UNA EMPRESA DE LLEÓ // Les indagacions practicades han pogut determinar quina persona va cobrar els xecs (treballadors del Palau). En la majoria de les operacions no ha resultat possible determinar qui va ser. El motiu: els bancs no han conservat la documentació justificativa.

Alguns testimonis, però, van admetre que als bancs no se'ls va donar la documentació. Per justificar les sortides de fons en efectiu, i davant una inspecció d'Hisenda, es van fabricar factures falses. Els pèrits van posar en relleu que una d'elles és d'una empresa de Lleó i està escrita en un català perfecte.

A més a més de les suposades entregues als extresorers de CDC, fets admesos per Millet i Montull, el partit va percebre 630.000 euros entre 1999 i el 2008 pels convenis firmats entre l'entitat cultural i la fundació convergent Trias Fargas (ara CatDem).

Tant aquesta quantitat com les entregues en efectiu no estaven registrades en la comptabilitat oficial, segons els pèrits. A part d'aquestes sumes de diners, el partit, segons l'acusació, es va beneficiar de factures falses de proveïdors del Palau i que corresponien a serveis realitzats a CDC. La fiscalia reclama a l'extinta Convergència 6,6 milions d'euros. ■

27 Abril, 2017

FOTO: Laura Fíguls (ACN) Jordi Pujol evitó a los periodistas

Registros a la familia Pujol para investigar cómo ocultó su fortuna

Registran los domicilios y oficinas del expresidente catalán Jordi Pujol y de su hijo Jordi, así como su casa en el Pirineo, en busca de documentos para reconstruir cómo pudieron ocultar su fortuna. | **PÁG.22**

27 Abril, 2017

El jutge ordena escorcolls a la família Pujol per a reconstruir com va ocultar la seva fortuna

La investigació es centra en una companyia que el fill gran tenia amb la seva mare i amb la que movien molts milions

La Policia Nacional va escorcollar ahir els domicilis i les oficines de l'expresident Jordi Pujol i del seu fill gran a la recerca de documents que permetin reconstruir com van intentar presumptament ocultar la fortuna de la família mentre ja els investigaven.

Barcelona
EFE

Un dia després d'enviar a presó sense fiança a Jordi Pujol Ferrusola, primogènit de l'expresident de la Generalitat, el jutge de l'Audiència Nacional José de la Mata va ordenar ahir les entrades i registres als domicilis i oficines dels Pujol a Barcelona, on la policia ja va entrar l'octubre de 2015 en busca de proves del presumpte blanqueig de capitals.

El jutge va fer ingressar en presó a Jordi Pujol Ferrusola davant les sospites que, quan ja estava imputat, va continuar amb tot tipus d'activitats bancàries, contractuals, societàries i de reconeixements de deute per a intentar posar fora de l'abast dels tribunals la fortuna familiar.

El primogènit de la família Pujol, que el jutge sospita era l'encarregat d'organitzar i distribuir el diner amagat del clan, pràcticament no va trepitjar la presó de Soto del Real quan era traslladat a Barcelona per a assistir als registres policials. Després va ser traslladat a la comissaria de La Verneda i, després, a la presó de Brians, on esperarà el retorn a Soto del Real en els propers dies.

Al llarg de sis hores, agents de la Unitat de Delinqüència Econòmica i Fiscal (UDEF) han registrat el domicili de l'expresident de la

FOTO: Laura Figuls (ACN) / Agents de la Policia Nacional sortint amb material del domicili familiar dels Pujol

Generalitat en presència de la seva dona Marta Ferrusola, mentre el mateix Jordi Pujol acompanyava els policies que inspeccionaven el seu despatx de carrer Calàbria de Barcelona.

Paral·lelament, els agents re-

gistraven, al costat d'un Jordi Pujol Ferrusola sota custòdia policial, el seu domicili al carrer Moneders i el seu despatx al carrer Ganduxer, unes oficines que el 2014, en plena investigació judicial, li va comprar la seva filla amb

558.000 euros que ell li havia donat prèviament.

Els agents també han inspeccionat durant prop d'hora i mitja la segona residència que els Pujol tenen a la petita localitat pirinenca de Queralbs (Girona), registre

que han portat a terme en presència de Marta Pujol Ferrusola, la més gran de les tres filles de l'expresident de la Generalitat.

Amb les entrades i registres ordenades, que formen part d'una peça declarada secreta, el jutge de l'Audiència Nacional pretén seguir el rastre dels moviments econòmics que el primogènit dels Pujol va dur a terme en diferents països, des que es va iniciar la investigació de la fortuna del clan, per ocultar suposadament 30 milions d'euros.

D'ANDORRA A PANAMÀ

En aquestes operacions sospitoses resulta clau la societat radicada a Panamà Kopeland Foundation, que Jordi Pujol Ferrusola compartia amb la seva mare i a la qual presumptament va traslladar els fons que tenia a Andorra quan ja estava sent investigat, arran de la carta en què el seu pare va confessar que el clan guardava un llegat cedit per l'avi Florenci a comptes ocults al Principat.

Segons sosté el jutge De la Mata a l'acte en què va ordenar l'ingrés a la presó de Jordi Pujol Ferrusola, el primogènit va comprar aquesta societat panamenya a través de la banca andorranca BPA, per traspasar tots els seus saldos a Andorra, en "una clara operació de blanqueig per ocultar béns de l'abast de la justícia", amb el procediment judicial ja obert.

A més, Jordi Pujol Ferrusola va situar a la seva mare en la mateixa mercantil, "per ajudar-la a amagar també els seus béns", i posteriorment va transferir tots els diners a Mèxic, evitant, només amb aquesta operació, que la justícia espanyola li embargués cautelarment 2,4 milions d'euros.

Els pèrits confirmen que Millet i Montull van moure uns 23 milions

Els pèrits d'Hisenda han ratificat aquest dimecres que Fèlix Millet i Jordi Montull haurien arribat a moure uns 23,4 milions d'euros en efectiu de comptes del Palau de la Música, sobretot de la Fundació i de l'Orfeó Català. Almenys 7 milions se'ls haurien quedat directament, i la resta hauria servit

per altres despeses no justificades o finalitats desconegudes. Els pèrits de la defensa han intentat justificar bona part dels diners amb factures dubtoses i suposats pagaments amb diner negre a col·laboradors i cantaires. Els pèrits d'Hisenda i Deloitte han reiterat que bona part dels

fons retirats en efectiu per Millet i Montull de la Fundació del Palau i de l'associació Orfeó Català, almenys 7 milions d'euros, van anar a parar directament a les butxaques dels dos exresponsables de l'entitat, quedant-se sempre Millet el 80% del total i el 20% restant per a Jordi Montull.

Confirman que Ferrovial pagaba a extesoreros de CDC

Peritos de la Agencia Tributaria ratificaron ayer en la Audiencia de Barcelona que el Palau de la Música pagó en efectivo a los extesoreros de CDC Carles Torrent y Daniel Osàcar cantidades que la constructora Ferrovial les hacía llegar mediante aportaciones a la Fundación de la entidad cultural.

27 Abril, 2017

Sota l'ombra de la corrupció

Hisenda diu que el Palau va donar a CDC tres milions en efectiu

Els pèrits coincideixen que hi ha diners que no se sap on van anar: entre 10 i 4 milions

SANTIAGO TARÍN
Barcelona

Els pèrits d'Hisenda asseguren que CDC va rebre més de tres milions d'euros sortits dels comptes del Palau de la Música. Així ho van afirmar durant el judici per l'espoli de la institució. A més, els diferents experts van coincidir a assenyalar que encara hi ha una important quantitat de fons que no se sap on ha anat: entre deu i quatre milions.

La sessió d'ahir estava destinada a analitzar les sortides en efectiu de diferents comptes del Palau de la Música, i, tot i que avui se centrarà en els fons presumptament rebuts per CDC des del Palau, els pèrits d'Hisenda ja van assenyalar que d'aquests comptes en van sortir 3.741.898 euros que van anar a parar al partit.

A més, tant els tècnics de l'Agència Tributària com de Deloitte van assegurar que hi havia comptes bancaris del Pa-

lau que no estaven inclosos en la comptabilitat, i des d'allà, segons el fisc, es van fer pagaments a Carles Torrent (extresorer de CDC) i al tal Daniel, que la Fiscalia identifica com a Daniel Osàcar, acusat en el cas i que va substituir Torrent al partit quan aquest va morir.

En total, dels comptes del Palau en van sortir més de 23 milions d'euros pagats en talons o en efectiu. Segons les pericials d'Hisenda i Deloitte, se sap la destinació de més de set milions (a Millet i Montull directament) i altres pagaments, però en qualsevol cas queda un important romanent que no se sap on va anar a parar: més de deu milions. Els pèrits de la defensa de Félix Millet i Jordi Montull rebaixen aquesta quantitat al·legant que van anar a pagar sobresous del Palau i dietes de cantants (cosa que rebaixaria sensiblement la quantitat a tornar), però en qualsevol cas admeten que de quatre milions es perd el rastre.●

Joan PLANES- Barcelona

Durante esta semana, el juicio del caso Palau está basado en tres jornadas de declaraciones de peritos. Ayer fue el turno de las comparecencias de los de Hacienda. Los funcionarios de la Agencia Tributaria ratificaron que la emblemática institución pagó en efectivo a los ex tesoreros de CDC Carles Torrent –ya fallecido– y Daniel Osàcar –imputado en la trama–, en cantidades que una empresa les hacía llegar mediante aportaciones de la entidad.

En la anterior jornada dedicada a los peritos, se aseguró que entre los dos principales acusados por el millonario desfalco, Fèlix Millet y Jordi Montull, desviaron más de 2,5 millones de euros de las cuentas del Palau para obras particulares en sus casas. La Fiscalía pide, respectivamente, 27 y 26 años y medio de cárcel, por el presunto expolio, que podría ascender a 35 millones en total.

El interrogatorio de los peritos se centró en el destino de los 18 millones en efectivo que presuntamente Millet y Montull lograron hacer desaparecer de las cuentas del Palau entre 2002 y 2008, diez de ellos mediante cheques al portador que se pagaron en ventanilla de sucursales bancarias, sin identificar quién los cobraba.

APUNTAN A CDC

Hasta el momento, casi todos los testigos han coincidido en el juicio en señalar que realmente hubo comisiones ilegales hacia la antigua CDC a través de una empresa, y procedentes de las cuentas del Palau. En parte, los propios Millet y Jordi Montull también admitieron estos hechos, aunque no Osàcar.

Los peritos destacaron la proximidad temporal entre esos cobros y las aportaciones que una compañía hacía a la Fundació del Palau, en conceptos de patrocinio, por lo que concluyeron que el dinero que la empresa pagaba a la entidad cultural salía poco después mediante talones al portador, cuyos importes, dijeron, iban

Hacienda confirma pagos en metálico del Palau a CDC

Apuntan a que diez millones se cobraron con cheques al portador

En la imagen, el ex tesorero de CDC Daniel Osàcar, en el juicio

a parar a manos de Torrent, y posteriormente a Osàcar.

La Fiscalía sospecha que ambos ex tesoreros de CDC cobraron mediante este sistema 3,7 millones de una empresa, en presuntas comisiones ilegales a cambio de la adjudicación de obra pública, que se suman a otros 2,9 que la formación habría recibido a través de los convenios de colaboración con la Fundació Trias Fargas –ahora Catdem–, y facturación falsa de compañías proveedoras del partido.

Según los técnicos de Hacienda, esos talones cobrados en efectivo que supuestamente fueron a parar a los ex tesoreros de CDC se giraron a unas cuentas del Palau de la Música que no se hicieron constar en la contabilidad oficial de la entidad cultural.

También sobre cuentas ajenas a la contabilidad oficial del Palau se expidieron los talones con los que la fundación Trias Fargas, afín a CDC, recibió 630.000 euros, entre 1999 a 2008, en virtud de convenios anuales de colaboración para la promoción de la cultura catalana, añadieron los inspectores de Hacienda.

Asimismo, también señalaron que, de los 18 millones de euros expoliados del Palau mediante disposiciones en efectivo, un total de 7,8 millones fueron a parar a los bolsillos de Millet y Montull, más de 500.000 euros a costear sus viajes de vacaciones y otros 400.000 euros a otros gastos particulares, principalmente sus servicios domésticos. Para llegar a esas conclusiones, los peritos se han basado en un libro de cuentas que fue hallado en un caja de seguridad que Millet tenía en el banco.

Peritos de Hacienda ratifican pagos en metálico del Palau a CDC

► Concluyen que el dinero que Ferrovial pagaba a la entidad iba a manos de Torrent y Osàcar

ABC

BARCELONA

Los peritos de la Agencia Tributaria ratificaron ayer en el juicio sobre el desfalco del Palau de la Música que desde la institución se llegó a pagar en efectivo a los extesoreros de CDC Carles Torrent y Daniel Osàcar cantidades que la constructora Ferrovial les hacía llegar mediante aportaciones a la fundación de la entidad.

Técnicos de Hacienda, de la auditora Deloitte –que analizó el caso–, y peritos económicos designados por las defensas de Fèlix Millet y Jordi Montull comparecieron ante el tribunal de la Audiencia de Barcelona, en la segunda de las tres sesiones que se han previsto para que detallen los movimientos de fondos que examinaron.

El interrogatorio de los peritos se centró en el destino de los 18 millones de euros en efectivo que Millet y Montull lograron hacer desaparecer del Palau entre 2002 y 2008, 10 de ellos mediante cheques al portador que se pagaron en ventanilla de sucursales bancarias, sin identificar quién los cobraba.

Las explicaciones de los técnicos tributarios sustentaron las tesis de la Fiscalía. Los peritos señalaron la proximidad temporal entre esos cobros y las aportaciones que Ferrovial hacía

Daniel Osàcar, durante uno de los primeros días del juicio

INÈS BAUCELLS

a la Fundación del Palau de la Música en conceptos de patrocinio, y concluyeron que el dinero que la constructora pagaba a la entidad salía poco después mediante talones al portador, cuyos importes iban a manos de Torrent, ya fallecido, y después a Daniel Osàcar.

Según los técnicos de Hacienda, esos talones se giraron a unas cuentas del Palau que no se hicieron constar en la contabilidad oficial de la entidad. También a cuentas ajenas a la contabilidad oficial se expidieron los talones con los que la fundación Trias Fargas, afín a CDC, recibió 630.000 euros.

Los peritos señalaron que, de los 18 millones de euros expoliados del Palau mediante disposiciones en efecti-

vo, 7,8 millones fueron a parar a los bolsillos de Millet y Montull, más de 500.000 euros a costear sus vacaciones y otros 400.000 euros a otros gastos domésticos.

Para llegar a esas conclusiones, los peritos se basan en un libro de cuentas hallado en una caja de seguridad de Millet, a la que se llegó a través de un listado intervenido en una caja fuerte. De esa información los peritos concluyen también que Millet y Montull se repartían en un 80 y 20% el dinero conseguido, informa Efe.

Por su parte, los peritos designados por las defensas intentaron justificar cerca de 8 millones de los 10 que señalaba la Fiscalía y la Agencia Tributaria.

En el juicio por el Caso Palau, la sesión se ha centrado en los más de 10 millones de euros que salieron del Palau en efectivo y que no se contabilizaron.

En el juicio por el Caso Palau, la sesión se ha centrado en los más de 10 millones de euros que salieron del Palau en efectivo y que no se contabilizaron. Los peritos y los abogados defensores no se ponían de acuerdo sobre el destino de este dinero. Hacienda cree que fueron a los bolsillos de los imputados. Decl. Perito Agencia Tributaria

Los peritos de la Agencia Tributaria han asegurado hoy en el juicio del caso Palau que parte del dinero entregado por Ferrovial al Palau de la Música fue a parar en efectivo a los extesoreros de CDC.

Los peritos de la Agencia Tributaria han asegurado hoy en el juicio del caso Palau que parte del dinero entregado por Ferrovial al Palau de la Música fue a parar en efectivo a los extesoreros de CDC. El fiscal sostiene que por este método el partido percibió 3,7 millones de euros entre 2000 y 2007.